

BAZILOVKA

Časopis žiakov Strednej zdravotníckej školy

svätého Bazila Veľkého v Prešove

Číslo 1

Obsah

Editoriál	2
Je úsmev dôležitý?	3
O stratenej láske, Sila Túžby	4
Ocko	5
A zrodila sa láska	6
Prvý bál	7
A nastalo vianočné ráno	9
A zrazu sa ozvalo crrrn	10
Tajomný hosť	11
Nečakaný telefonát.....	12
Recenzia	14
Maľby.....	15

Redakcia

Školský časopis **Bazilovka** vydáva Stredná zdravotnícka škola svätého **Bazila Veľkého**, Kmeťovo stromoradie 1, 080 01 Prešov

Web stránka: www.zssvbazpo.edupage.org

Šéfredaktorka: Viera Kavalecová

Zodpovedná redaktorka: PhDr. E. Štefanová

Redakcia: Emma Bilišňanská, Katarína Chlebovská, Simona Karpáčová, Viera Kavalecová, Veronika Pejková, Radoslava Šebešová, Viktória Genčúrová, Klára Farkašová, Veronika Hudáková, Daniela Kánová, Karina Jurková, Sára Osifová

Grafická úprava: PhDr. E. Štefanová

Fotografia obálky: PhDr. E. Štefanová

Logo: Diana Gordanová

Editoriál

Milí čitatelia,

v rukách držíte číslo školského časopisu, kde nájdete práce žiakov našej školy. Ich nadšenie, talent a nadanie sú ukryté v básňach, príbehoch, fotografiách a maľbách. Mladá generácia, túžiaca po krásach umenia, je vzácnym klenotom celej spoločnosti. Takéto poklady chodia aj po chodbách našej školy.

Nechajte sa unášať milým slovom a krásou farieb a tie nech zanechajú vo vašich srdciach pocit radosti, šťastia a pokoja.

Želáme vám nerušené čítanie.

Redakcia časopisu

„Daj každému dňu šancu, aby sa stal najkrajším dňom tvojho života.“

Mark Twain

Foto: Patrícia Migášová, I. A

Ďakujeme za všetky podnety a ochotu spolupracovať.

Je úsmev dôležitý?

(Úvaha)

Úsmev je všetko. Úsmev je ako dar, ktorý môžeme darovať svojim blízkym, priateľom, ale aj neznámym ľuďom na ulici.

Je naozaj úsmev taký dôležitý? Ja si myslím, že áno, pretože úsmev má zázračnú moc. Úsmevom môžeme vyjadriť lásku, šťastie, súcitiť alebo ním môžeme povzbudiť. Je to najkrajší a najdrahší dar a na jeho darovanie nepotrebuje žiadne peniaze. Ako povedal Antoine de Saint-Exupéry: „Nikto nie je taký chudobný, aby nemohol darovať úsmev.“ Preto je úplne jedno, aká je výška nášho bankového účtu alebo veľkosť majetku. Úsmev môže darovať každý – chudobný, bohatý, mladý, starý. Každý bez ohľadu na povolanie, farbu pleti či vierovyznanie. Úplne nám na to stačí päťdesiattri svalov na našej tvári. Málokto z nás si uvedomuje, že každý deň obdarujeme a každý deň sme obdarovaní. Úsmevom obdarujeme svojich blízkych, priateľov, ale aj úplne cudzích ľudí na ulici, v autobuse, v práci či v kaviarni. Úsmev spája nás ľudí. Nevinným úsmevom začínajú krásne chvíle plné radosti a šťastia. Úsmev je vlastne časť radosti, ktorú chce človek prostredníctvom svojej tváre odovzdať okolitému prostrediu a ľuďom v ňom.

Úsmev majú radi všetci, všetci sa totiž radi usmievajú, radi predajú svoju radosť druhým. Najčastejšie však vidíme úsmev na tváričkách malých detí. Je to najkrajší a najúprimnejší úsmev, ktorý môžeme dostať ako dar.

Ale úsmev môže mať aj iné podoby. Vie byť cynický, ironický, urážlivý. Pri ňom však prestanú byť šťastné oči. Často ho používajú ľudia, ktorí niečo skrývajú, väčšinou zlobu, pomstu, nenávisť. Niektoré úsmevy hraničia s výsmechom. Všetci poznáme príslovie: Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie. A preto aj my musíme vedieť kedy, aký úsmev je správny, ako sním máme zaobchádzať.

V dnešnej rúškovej dobe je ťažké darovať úsmev, lebo na ulici nespoznávame svojich priateľov, známych, kolegov, no aj tak nezabúdajme na to. Usmievajme sa, pretože keď sa na svet pozeráme s úsmevom, je oveľa krajší.

Radoslava Koscelníková, III. B

O stratenej Láske

Keď Láska svoje šaty vyzlieka
a rozhodne sa opustiť človeka,
odíde naveky? a či späť sa vráti?
Vie to len ona sama,
či zavíta znova, či sa navždy stratí.

Možno sa viac nenavrátí spiатky
a sama rozhodne,
komu spraví zo všedných dní sviatky....

Zbytočné je hľadať Lásku,
keď je bez adresy a bez mena,
môže sa ukryť v pšeničnom klásku,
alebo v korune duba je práve väznená.

A možno je na dne mora,
len hlas má pritichý, keď odtiaľ volá,
snáď vlny ju raz na breh vynesú
alebo rybár vyloví a hodí k útesu.

Tam otrasená pobudne pár dlhých nocí,
a zatiaľ iný živel si ju berie do svojej moci,
zrazu je v krajine ľadu a snehu,
ošatí ju mrazivý pancier a ten nedovolí cítiť jej teplú
nehu.

No príde čas, keď posledná kocka ľadu roztaje,
i obdobie tepla opäť nastane
a vzdušné víry, čo sa nad hladinou točia,
ju vsajú do svojho kolotoča.

Ale i živel vetra sa raz unaví
a čo silou nadobudol, zhodí niekde do trávy,
no Láska, tá nikdy nie je unavená,
tá nepadá v tráve na kolená.

Vidí cestu lúkou a tá lásku láka,
no práve v tej chvíli ju lape vrana do zobáka,
a keď prelieta nad Saharou,
dáva sa do reči s inou vranou.

A kde je Láska?

Teraz ju púšť ukrýva,
medzi zrnčkami piesku prebýva,
no nočný chlad a denná spara,
príbeh Lásky nezatvára.

To len ja som unavená,
to ja padám na kolená.
A na hádanku: „Kde sa Láska mihá?“
neodpovie nikto a nepíše žiadna kniha.

Erika Gubačová, II. B

Sila Túžby

Mladá túžba, ktorá sa rozvíja krajinou,
no či prejde tou púšťou alebo dolinou.
Za okraj zeme hľadáme spriaznenú dušu,
no myšlienky, že ju nenájdeme, nás v hlave kušú.

To trápenie sila chcenia stúpa,
na dôležité pozory nám nepomôže len lupa.

Celé srdce dať do práce,
no človek niekedy nevládze.

Ak už je silou na dne,
tak väčšinou už úplne padne.

Ak chce dosiahnuť niečo veľké,
treba vedieť sa odraziť od dna.

Z kaluže do blata a z blata naspäť do kaluže.

Ak chce vstať, tú správnu silu nájsť dokáže.

Niektoré cesty sú ako bludisko,
dať im správny smer či východisko.

Srdce je už rozpálené ako ohnisko.

Už iba vedieť to priezvisko.

Mladá túžba, ktorá sa rozvíja krajinou,
no či prejde tou púšťou alebo dolinou.

Timotej Uhrin, II. B

Ocko

Tento príbeh bude o tom, ako som spoznala svojho nebeského Ocka. Ako sa ma dotkol a aké boli začiatky ťažké.

Bola som malým dievčatkom, ktoré chodilo do kostola. Častokrát som sa sama seba pýtala: „Prečo? Prečo tam chodím?“ Úprimne poviem, nikdy som nečakala, že ten kresťanský život bude také veľké dobrodružstvo. V živote sa vám stanú také veci, ktorým niekedy aj nerozumieme. Čím som staršia, tým ich vnímam iným spôsobom. Teraz by som už len povedala: „Prečo, prečo tam nemám ísť?“ Nebudem ani popierať či som vždy verila v Boha. Boli tu aj také dni, keď som mala pocit, že tu nie je. Ale teraz vám môžem z vlastnej skúsenosti povedať: „Áno, on tu je a bude tu stále.“

Keď som mala deväť rokov, kostolníčka v našej obci sa ma raz opýtala: „Nechcela by si sa chodiť predmodlievať?“ Prekvapilo ma to, ale prečo nie. Začiatky boli dosť náročné a stresujúce, ale postupom času sa to začalo meniť. Začala som si uvedomovať, že tam kľáčim pre niečo. Keď sa začali modliť malé deti, tak to bol ten najkrajší pohľad. Už len tým, že sa malé dieťa modlí ruženec, je to niečo neskutočné. Vtom sa stalo niečo nečakané a nás kňaz nám oznámil, že príde nový duchovný otec Michal. Neviem prečo, ale keď som ho prvýkrát uvidela, mala som pokoj na duši a úsmev na tvári. Musím povedať, že tento kňaz priniesol do našej dediny skutočnú vieru.

Keď nám v škole oznámili, že ideme domov na dva týždne, v našej triede sa ozvalo: „Áno, áno, áno, ideme domov!“ Bola som veľmi rada, komu by sa predsa chcelo ostávať v škole. Musím povedať, že ten covid, ktorý tu už je nejaké dva roky, ma zmenil. Keď som sa ocitla doma, mala som akosi veľa času. Po večeroch sme sa spoločne začali modliť. A práve tu, tu je ten deň, ten okamih, na ktorý nikdy nezaбудnem. Práve v tomto období sa ma Boh dotkol a cezo mňa to prešlo ako šíp. Som rada a vdáčna Bohu, že práve cez túto pandémiu pritiahol k sebe veľa ľudí.

Tento kresťanský život je ozaj úžasný a stále plný dobrodružstiev. Som vdáčna za tento okamih. Miluj aj ty, nielen seba, ale aj svojho blížneho ako seba samého. Ďakujem Ocko.

Miroslava Kasiňáková, I. A

A zrodila sa láska

Bolo prvého júla, keď som sa dozvedela, že v období Vianoc sa narodí moja neter alebo môj synovec. Čas začal plynúť akosi prirýchlo. Ani som sa nenazdala a prišiel december. Už čo chvíľa sa malo narodiť malé bábätko, nový člen našej rodiny.

Veľmi som sa tešila. A môj synovec tiež. Ved' sa mu mal narodiť brat. Iná možnosť ani nebola. Takže bol šťastný, že bude mať komu ukazovať autíčka, lego, stavebnice a iné hračky. Radosť ho prešla presne dvadsiateho decembra. Malé dieťaťatko prišlo v tento deň na svet. Zrazu len počujeme, ako zvoní mobil. Áno, volal môj brat, aby sa pochválil, že má dcéru. Mamka zložila mobil a zahlásila: „Narodila sa Natálka!“ V tom momente nám spadli sánky. Z chlapca bolo dievčatko! Ja som išla urobiť oslavu, lebo konečne mám kamarátku v rodine. No horšie to bolo s mojím synovcom. Ten sa rozplakal. Nie od šťastia, ale z toľkého sklamaní. Krik sa ozýval po celom dome: „Ja chcem bračeka, nie sestru.“

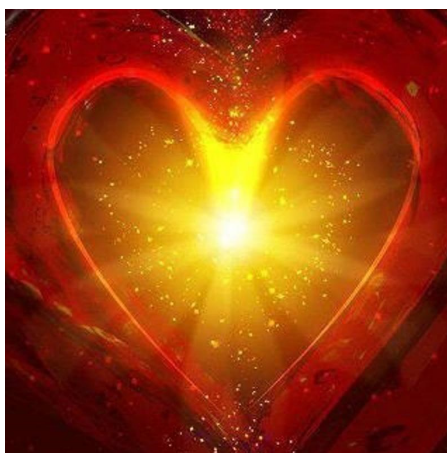
Samozrejme, hneď ako sa dalo, volalo sa do nemocnice. Jasné, že jeho rodičom, teda môjmu bratovi.

„Ako je možné, že je to dievča? Ja som chcel brata! Šimonka! povedal synovec a zložil telefón. Nechápali sme, čo sa to sním deje. Plač, krik, hnev u nás vládol celý deň. Ale, ako je zvykom, spánok vyrieši všetko. Vyspal sa a ďalšie dni sa to neriešilo.“

No, tu som začala žiarliť ja. Všetko sa okolo nej motalo a to ešte ani domov neprišla. Každá druhá veta obsahovala slova typu: malá, bábätko, neter, Natálka, dieťa, mladšia a mnoho ďalších podobných slov. Liezlo mi to na nervy a poriadne. Bola na tomto svete len pár dní a už som ju nenávidela. Áno, cítila som nenávisť.

Nastalo ráno, vianočné ráno a zrazu niekto zazvonil. Dvadsiateho štvrtého decembra niekto zvonil pri dverách. A hľa. Malé dievčatko prišlo domov. No my (ja a synovec) sme už mali plán, ako sa jej zbaviť. No ten sme veľmi rýchlo zahodili. To malé dievčatko sa na mňa usmialo, ale tak pekne a nežne, že sa nenávisť v momente zmenila na lásku. Zamilovala som si ju. A od toho rána sme najlepšie kamarátky. Áno aj teraz. A dúfam, že nám to ostane do konca života.

Júlia Vancová, I. A

Prvý bál

V jednom zapadákovke býva jedno dievča. Každý deň robí radosť rodičom. Je milá, tichá, nerobí zbytočné problémy. Je proste dcérou, ktorú by každý rodič chcel mať. Má celý život pred sebou, nič jej nechýba, ale predsa sa cíti prázdna, osamelá, nemilovaná. Volá sa Alexia.

Áno, to som ja. Alexia. Vizitka rodičov. Je ráno ako každé iné. Vstala som, umyla som sa, obliekla som si školskú uniformu a zapozerala som sa do zrkadla.

„Dnešok bude iný,“ povedala som si, „musí byť!“ Mama na mňa kričí z jedálne: „Alexia, raňajky!“

„Už idem!“ zakričala som. Každé ráno máme spoločné raňajky. Nebolo dňa, aby to tak nebolo. Keď ste jedináčik, rodičia majú tendenciu svoje jediné dieťa rozmaznávať. Naraňajkovali sme sa a prichystala som sa na odchod do školy. Autobus mi išiel o päť minút. Našťastie som mala zastávku blízko domu, takže všetko stíham. Prišla som na zastávku, nasadla do autobusu, nasadila som si slúchadlá a nechala sa unášať v rytme hudby.

Prišla som do školy. Nič zvláštne. S kamarátkami sme sa poobjímali, ako keby sme sa roky nevideli. Začala prvá hodina. Prišiel ten najnudnejší učiteľ pod slnkom. Má taký monotónny hlas, že celá trieda pri ňom drieme. Zrazu sa ozvalo v školskom rozhlase hlásenie: „Milí študenti, v sobotu sa uskutoční ples pri príležitosti štyridsiateho výročia založenia školy. Začne sa o piatej hodine. Slávnostne sa oblečte. Chalani, nezabudnite pozvať nejaké pekné dievča. Nikto nebude sám. Prajem pekný deň!“ Všetci boli z toho nadšení, ale pre mňa to bolo nič. Vedela som, že mňa nikto nepozve. Veď, kto by už pozýval tiché dievča, ktoré má nos len v knižkách oproti Lucii alebo Kamile, ktoré sú asi najkrajšie dievčatá na škole. Nemalo zmysel mať hodiny, lebo o ničom inom sa nerozprávalo, iba o plese. Počas obedňajšej prestávky som sedela s dievčatami vonku a obedovali sme. Prišiel k nám. Pozrel sa na mňa a povedal: „Volá ťa Alex.“ A ukázal naňho. Pozrela som sa naňho a začala som sa triasť. Moje srdce začalo byť nesmiernou rýchlosťou, ako keby malo nejaké preteky. Samozrejme, že som vedela, kto je Alex. Chlapec, na ktorého sa hanbím čo i len pozrieť. A on chce so mnou teraz rozprávať? Nadýchla som sa, postavila a išla za ním.

„Ahoj!“ povedal Alex. Roztraseným hlasom som mu odpovedala: „Ahoj!“ Mlčal. Len tak prešľapoval z nohy na nohu. Po chvíli sa ozval: „Chcel by som sa ťa opýtať, či by si so mnou nešla na ples?“ Nevedela som, čo mám odpovedať. Samozrejme, že s ním chcem ísť, ale som pri ňom taká nervózna, že keď budeme spolu tancovať, tak ani nebudem vedieť tancovať. Nakoniec som povedala: „Dobre, rada s tebou pôjdem na ples.“ Usmial sa a ja tiež. „Dobre, teším sa,“ povedal Alex. Vrátila som sa naspäť k babám a všetko som im povedala. Mali veľkú radosť.

Po škole som išla rovno domov. Všetko som mame vyrozprávala. „Potrebujem si ísť pozrieť šaty,“ oznámila som jej. „Alexia, na túto chvíľu som čakala celý život. Nemusíme ísť pozeráť žiadne šaty.“

Mám odložené pre teba jedny, špeciálne,“ povedala s iskričkami v očiach. Nechala ma čakať v obývačke a na chvíľu zmizla v spálni. O chvíľu sa vrátila a v ruke niesla ochranné puzdro a v ňom boli tie šaty. „Tak to sú ony,“ povedala. Boli nádherné. Ani slovom sa nedá opísať, aké boli krásne. „Ďakujem mami,“ povedala som jej s plačom. Zavesila som si ich v izbe. A išla som spať. V piatok v škole to bolo v pohode.

A nadišiel deň D. Ráno som vstala pomerne neskoro. O jednej poobede som mala kaderníčku. Urobila mi obvyčajný účes. Do tretej som len chodila hore-dole a rozmýšľala som, ako to celé bude prebiehať. Nadišla tretia hodina a ja som sa začala chystať. Namaľovala som sa, obliekla som si šaty, obula som sa a bolo už pol piatej. Mama ma odviezla ku škole. Rozlúčila sa so mnou so slzami v očiach. Vošla som do telocvične, ktorá bola zmenená na nepoznanie. Hľadala som Alexa, no on si našiel mňa. „Wau, vyzeráš dokonale,“ povedal. „Ďakujem, ty vyzeráš tiež dobre,“ povedala som. Tancovali sme celý večer a celú noc. Pri poslednom sladťáku sme boli veľmi blízko seba. Dotýkali sme sa skoro nosmi. Nakláňal sa ku mne a už ma chcel pobožkať, keď sa zrazu ozvalo cčírrírrn.

Kludia Šurinová, I.A

A nastalo vianočné ráno

Je tu december. Mesiac, ktorý každému pripomína Vianoce. Čas Vianoc, vianočnej pohody, vianočných pesničiek a veľa dobrého jedla koláčov. December je aj môj najobľúbenejší mesiac v roku, pretože milujem Vianoce. Každý rok sa nám na Štedrý deň niečo pokazí. No jeden rok to bol extrémny trapas.

V tom čase som mala nejakých šesť rokov a môj brat mal pätnásť. Stále som verila, že darčeky nosí Ježiško. Môj brat už v to neveril a práve preto sa rozhodol, že mi moje predstavy zničí. Ale poďme pekne po poriadku. Nastalo vianočné ráno.

„Klárka, vstávame, sú Vianoce!“ zakričala na mňa mamka. Celá natešená vo svojom vianočnom pyžamku som vybehla z izby a zakričala: „Jupí! Už je to tu, príde Ježiško!“ Obula som si papučky a rýchlo som utekala smerom dole po schodoch. „Čo sa tak ponáhľaš?“ spýtal sa ocko, „darčeky budú až večer.“ Pozrela som sa na brata a ten sa utápal v slzách smiechu.

„Prečo sa smeješ?“ spýtala som sa.

„Vieš o tom, že darčeky nenosí...“, brat odpovedal, ale ocko ho umlčal.

„Nič si z neho nerob, je len nahneváný, že k nemu dnes večer Ježiško nepríde,“ ukludňoval ma ocko. Ja som sa len pousmiala a utekala som do kuchyne. Tam ma už čakala mamka s raňajkami. Mali sme vianočku, ktorú sme upiekli deň predtým. Bola vynikajúca. Po raňajkách som išla do svojej izby. Ako som tak išla po schodoch, všimla som si, že hviezda na špičke stromčeka je nakrivo. Chytila som sa zábradlia a naklonila som sa k stromčeku.

„Ááááá,“ kričala som, pretože som ten stromček skoro zhodila.

„Už je to tak, ako to má byť,“ pochválila som sa. Pokračovala som ďalej v ceste, keď vtom som si všimla, že dvere do mojej izby sú otvorené.

„Určite je tam Dávid,“ pomyslela som si. Vošla som do izby a mala som pravdu. Sedel tam Dávid. „Poď so mnou, niečo ti ukážem,“ nahováral ma, „zatvor si oči a daj mi ruku.“ Samozrejme, že som s ním šla a on ma priviedol do spálne. „Otvor oči!“ povedal. Pomaly som otvorila oči a uvidela som posteľ našich rodičov. Nechápavo som sa naňho pozrela a spýtala sa: „Čo mám vidieť.“

„Otvor posteľ, ale nezľakni sa,“ hovoril s úsmevom. Pomaličky som ju otvorila a uvidela som darčeky. Bolo na nich moje meno.

„Čo to má znamenať,“ spýtala som sa, „darčeky nenosí Ježiško?“

„Nie, nenosí,“ povedal Dávid. S plačom som vybehla zo spálne a začala som hlasno vzlykať.

No a takto som sa dozvedela, že darčeky nenosí Ježiško, ale rodičia. Bola som sklamaná, ale stále som sa tešila na rozbaľovanie darčiekov. Dostala som svoje vysnívané auto pre Barbie postavičky. Boli to moje najhoršie a zároveň najlepšie Vianoce.

A zrazu sa ozvalo crrrrrn

Po dlhom a náročnom dni v škole som sa vybrala domov. Odomkla som dvere a tašku som zhodila z pliec.

„Som doma!“ zakričala som. Domom sa rozľahol môj hlas. Mama zvolala: „Som v kuchyni!“ Išla som za ňou, naobedovala som sa a pobrala som sa do izby. Bola som unavená, tak som si na chvíľu ľahla do postele, zatvorila oči a ...

Ocitla som sa na neznámom mieste. Nevedela som, kde som a čo tu robím. Bola som zmätená a vystrašená. Zrazu som za sebou počula kroky, ale nevidela som nikoho. Tak som začala kráčať lesom. Kráčala som dlho a nevidela som ani živú dušu. Keď som si myslela, že som sa stratila, niekto sa ozval.

„Hej!“ zvolal postarší muž za mnou. Muž nevyzeral priateľsky, mal roztrhané, škaredé oblečenie a jazvy po tvári.

„Nemáš tu čo hľadať,“ povedal. Na nič som nečakala a rozbehla som sa preč. Nevedela som kadiaľ ísť, keď som sa obzrela, ten muž mi bol v päťach. Zrýchliť som, aby ma nedohnal a objavila som sa v mestečku. Obzrela som sa a už ho nebolo. Spomalila som. Bolo to ako v inom svete, ženy a muži boli oblečení ako v stredoveku. Podišla som k jednej žene a opýtala som sa: „Prepáčte, kde to som?“ Žena sa otočila na mňa a viditeľne zbledla. Chcela som niečo povedať, ale zrazu som uvidela svoj portrét. Podišla som k nemu a videla som seba, svoje meno aj pod tým aj cenu za moju hlavu. Chcela som odísť, ale zbadala som toho muža, ako sa na mňa pýta vojakov. Hneď som sa chcela otočiť a zmiznúť. Uvidel ma a rozbehol sa za mnou a aj ostatní. Utekala som a ocitla som sa v lese. Bolo tu strašidelné a mŕtvovné ticho. Obzrela som sa a uvidela som ich. Rozbehla som sa naprieč lesom, ako som utekala, zakopla som o konár a spadla som. Dohnali ma, obklúčili ma a namierili na mňa meče.

„Konečne sme ťa chytili,“ povedal jeden.

Nevedela som, čo robiť a bála som sa o svoj život. „Nič som neurobila,“ bránila som sa.

„Takže ty to nevieš?“ opýtal sa ma druhý muž.

„Ukradla si klenot, ktorý máš na krku,“ povedal ďalší muž.

„Nie, neukradla, našla som ho,“ odpovedala som.

„Zviažte ju!“ prikázal ostatným. Chytili ma a zviazali mi ruky. Bránila som sa, ale bolo to na nič. Kráčali sme lesom dni a noci. Bola som unavená a nevládala som. Ješť som dostávala len veľmi málo, vodu tiež. Chcela som sa zobudiť z toho sna, ale nešlo to. Chcela som byť doma vo svojej izbe na svojej posteli, chýbala mi mama a kamaráti. Keď sme vyšli z lesa, uvidela som nádherný hrad. Keď sme tam prišli, zobrali si ma ďalší ľudia a odviedli ma do cely. Bála som sa, chcela som prebudiť, ale nešlo to. Bola som tam asi tri dni, keď sa ozval štrngot kľúčov v zámku. Vstala som zo svojej provizornej postele a prešla k mrežiam. Bol to ten chlap, ktorý ma naháňal lesom.

„Čo so mnou urobíte?“ opýtala som sa.

„O dva dni budeš mŕtva, stadiaľ sa nedostaneš, tak sa nepokúšaj ujsť!“ odpovedal.

„Je to len sen,“ povedala som si.

„Nie je to sen, je to skutočnosť,“ odpovedal muž. S týmito slovami opustil moju celu. Nevedela som, prečo je to tak. Len kvôli jednému náhrdelníku, ktorý som našla u nás doma. Dva dni prešli a ja som mala byť popravená. Uviazali mi slučku okolo krku a chceli spustiť páku. Modlila som sa, aby to skončilo, nechcela som zomrieť kvôli hlúpemu náhrdelníku. Zatvorila som oči a zrazu sa ozvalo crrrrrn. Zľakla som sa, otvorila som oči a bola som vo svojej izbe na posteli. Chytila som svoj náhrdelník a spomenula som si na svoj sen.

Natália Juhasová, I. B

Tajomný hosť

Bol krásny podvečer jedného nádherného dňa. Z diaľky bolo počuť praskanie dreva v krbe, v byte rozvoniavala vôňa vonných sviečok a páni domu neboli doma. Po dlhšom čase prišli konečne domov a boli zaskočení, aké prekvapenie ich čakalo.

„Máša, ty si nechala horieť drevo v krbe?“ zaskočene sa pýtal.

„Nie, prečo sa pýtaš?“ odpovedala.

„Len preto, lebo horí v krbe a mohli sme vyhorieť!“ odpovedal nahnevanejším tónom. Máša rýchlo pribehla k Jurajovi a na tvári mala zaskočený výraz.

„Juraj, ja neviem, čo sa tu deje, ale ja som krb zhasínala, keď sme odchádzali z domu. Nie je možné, že si tu prišla po tie veci tvoja mama, čo vravela, že si po nich príde?“ snažila si to nejako vysvetliť.

„Zlato, ja sa na teba nehnevám, že si zabudla zhasiť oheň, ale na budúce si dávaj pozor.“

„Akože si myslíš, že som už na hlavu spadnutá, veď to mám vryté v pamäti, ako som to zhasínala,“ odpovedala hrubým hlasom.

„Ok, nebuď protivná, idem zavolať mame či tu náhodou nebola,“ skonštatoval Juraj.

„Ahoj, mami, čo robíš?“ spýtal sa.

„Ahoj, synáčik, sedím na gauči,“ odvetila mu mama.

„Nebola si náhodou dnes u nás?“

„Nie, nebola,“ odpovedala mama, „deje sa niečo?“

„No, tak bola tu mama?“ snažila sa vytĺcť odpoveď počas telefonovania. Hlavou kýval signál nie.

„Nie, mami, neboj sa, ale už-už musím ísť, tak sa maj a pekný večer. Ľúbim ťa!“ ukončil hovor.

„Círrrr. Juraj, počul si to?“ spýtala sa.

„Čo? Nič som nepočul.“ odvetil.

„Círrrr,“ ozvalo sa znovu.

„Juraj, zase ten zvuk,“ vystrašene skričala. Máša bola vystrašená až po uši, ale Juraj si myslel, že už jej úplne prešlo, lebo večer pozerá strašidelné filmy. „Bum-bác.“

„Ááá!“ skričala.

„Čo to bolo?“ pýtal sa Juraj.

„Veď ti vravím, niekto tu musí byť!“ odpovedala.

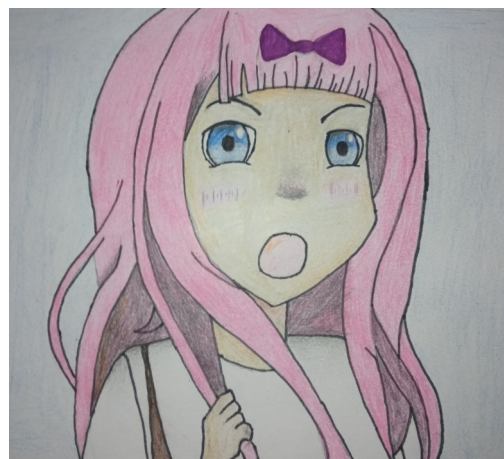
„Ale kto?“ odvetil.

„Ale mi žiadnu mačku ani iné zviera nemáme!“ zvolala. Nestihla ani dopovedať a Jurajovi doplo, že žiadne zviera nemajú. S vystrašenými pohľadmi sa na seba dlhšiu dobu pozerali. Odmrazil ich menší vánok, ktorý im pohladil tvár.

„Cítil si to, čo ja?“

„Áno, cítil,“ odpovedal.

Nakoniec sa všetko vysvetlilo. Zvuk círrrr vydávala roľnička, ktorú mali zavesenú na stene kvôli prichádzajúcim Vianociam. Prievan zabuchol dvere do kuchyne. kde ako to býva, sa akurát uvoľnila polička s hrncami. A nakoniec oheň v krbe? Žeravé uhlíky na spodku pahreby a prievan v izbe dokáže urobiť svoje. Mnohokrát si myslíme, že niektoré veci si nedokážeme vysvetliť. Ale toto nie je náš prípad. Keby sa bolo poriadne zatvorilo okno, nič z toho, čo sa stalo, nemuselo byť.

Nečakaný telefonát

Po včerajšej párty som sa prebrala so silnou bolesťou hlavy. „Ach, tak zle mi už dávno nebolo,“ povedala som si s ľútosťou v duchu. Rozhodla som sa, že sa musím postaviť. Horko-tážko som sa postavila z postele a bola som odhodlaná si ísť spraviť kávu do kuchyne, niečo zjesť a samozrejme, pohľadať ibalgin. Celá zničená a nahnevaná na seba, som si celé ráno v duchu opakovala: „Bolo ti to treba?“ No jasné, že bolo. Nie každý deň sa z vás stane doktor. Kým som hľadala v svojej pamäti, čo sa včera stalo, zrazu sa ozvalo círrn. Hneď som upriamila zrak na mobilný telefón.

„Kto mi môže volať takto zrána?“ hundrala som si popod nos. No nič, musím sa odhodlať, a tak som sa horko-tážko postavila, zlomená ako vzduchovka, zo svojej kuchynskej stoličky a podišla som k telefónu. Keď som sa pozrela na displej, ostala som zaskočená. Po rozume mi behalo. Prečo mi volá? Prečo práve on? V tej chvíli, ako keby ma koplá elektrina, celá roztrasená som sa pozerala na telefón a uvažovala som či to zdvihnem alebo počkám, kým tá pekná zvučka, čo mám na zvonenie, skončí. No, nič, už to nevládzem počúvať, tak som mu dvihla. „Ahoj, Peter, čo potrebuješ?“ ozvala som sa s mierne nahnevaným hlasom. Chvíľu

tam bolo hrobové ticho, no potom sa ozval ten jeho mužný a zvodný hlas. Mal presne taký hlas ako najkrajší muž v telenovele. No nečakala som, že mi ešte niekedy zavolá. Bola som milo prekvapená.

„Ahoj, Elizabet, včera večer...“ ešte ani nestihol dopovedať a už som vedela, že to nedopadne dobre, „som uvažoval, čo sa naposledy udialo, a tak mi napadlo, či by si sa nechcela pohovárať a prebrať to.“ V tej chvíli sa mi rozbúchalo srdce, dlane sa mi začali potiť. Chvíľu som bola ticho, ale tak som si povedala: „Nebud' za trápni a nesmelú, dohodni sa s ním.“

„Nerada to hovorím, ale pravdepodobne by to bolo možné.“ Ani neviem, akú odpoveď som čakala. Tak som tam len tak stála a čakala, čo odpovie.

„No, paráda, tak by sme sa mohli stretnúť aj dnes, nie?“

„Čo? Dnes? No, dobre, daj mi vedieť kedy a kde a budem tam,“ odpovedala som. Čo som to len povedala? Ved' vyzerám hrozne.

„Dobre, super, sme dohodnutí. O 18:00 v parku,“ povedal a zložil. Nechápala som, prečo som mu to povedala, keď som v úplne dezolátnom stave. „No, nič, musím sa ísť na to vyspať,“ povedala som si.

Po pár hodinách spánku som sa zobudila na budík, bolo pol piatej poobede. Pohoda, mám kopec času. Keď som sa dala dokopy, teda obliekla, namaľovala a vykonala ostatné ženské záležitosti, aby som vyzerala k svetu. Keď som odchádzala z domu, pozrela som sa do zrkadla a povedala si: „Ty to zvládneš!“ Dala som si kabát a zabuchla dvere za sebou. Hneď som stlačila gombík na privolanie výťahu. Kým som naň čakala, znovu mi zazvonil telefón. Volala mi Sandra. Keď som jej zdvihla, nič som nepočula, len plač a hneď zrušila. Keď som sa jej snažila dovolať naspäť, bola nedostupná, tak som to nechala tak. Určite má svoju slabú chvíľku, pomyslela som si. Konečne prišiel výťah, nastúpila som doň a počas cesty na prízemie

mi pípla správa od Sandry. Keď sa mi podarí rozprávať, zavolám ti.

Už bol čas a ja som čakala na dohodnutom mieste. Začala som uvažovať, že sa neukáže. Vybrala som si telefón z kabelky a začala hrať hru, aby som zabila čas. Keď som sa okolo seba obzrela, uvidela som ho, ako sa ku mne blíži svojím krokom. Už som zbadala jeho mužné telo, mužnú tvár, na ktorej mal krásnu a hustú bradu. Jeho líčne kosti sa nedali prehliadnuť. V jeho hnedých očiach sa odrážal mesiac. Keď prišiel ku mne, nos mi poštekľila jeho krásna voňavka.

„No, Peter, zas sa stretávame na tomto mieste,“ povedala som.

„No, to je pravda Elizabet,“ odvetil.

(Pokračovanie v budúcom čísle)

Lucy Maud Montgomery: *Anna zo Zeleného domu*

(Recenzia)

V dedine Avonlea na Ostrove princa Eduarda v sídle zvanom Zelený dom žijú súrodenci Matej a Marilla Cuthbertovci. Obaja sú v pokročilom veku, a preto sa rozhodnú adoptovať si zo sirotinca chlapca, ktorý bude Matejovým pomocníkom. Ale niekde nastane chyba a namiesto chlapca ich na stanici čaká Anna, 13-ročné nesmierne ukecané, milé, ryšavé dievča. Súrodenci nečakali túto situáciu a rozmýšľajú, čo bude najlepšie pre ňu, ale aj pre nich. Ako sa rozhodnú? Nechajú si ju alebo...? Dokáže ich táto milá osôbka presvedčiť?

Anna je bezprostredné dievča s veľmi bohatou predstavivosťou a tá ju často dostáva do problémov, no práve prostredníctvom nich sa učí bojovať.

Autorkou knihy je Lucy Maud Montgomeryová, kanadská spisovateľka, narodila sa v roku 1874 v Cliftone, na Ostrove princa Edwarda. Keď mala Lucy necelé dva roky, zomrela jej matka na tuberkulózu a otec sa rozhodol presťahovať do západnej Kanady, kde sa neskôr znovu oženil. Lucy zostala na farme svojich prarodičov v Cavendishi. Už ako 9-ročná začala písať prózu. Kniha *Anna zo Zeleného domu* je jej prvým uverejneným románom.

Román pôvodne vyšiel v roku 1908 a odvtedy sa predalo viac ako 50 miliónov výtlačkov. Kniha má za sebou množstvo adaptácií, či už išlo o divadelné hry, televízne seriály alebo filmy.

Pre mňa osobne bola kniha veľmi zaujímavá. V knihe je použitý opis nielen prírody, ale aj prostredia, kde sa dej odohráva, a tým lepšie si to čitateľ vie predstaviť. Príbehy a situácie, ktoré Anna zažíva, sú veľmi humorné a zábavné, čitateľa vždy pobavia a rozosmejú.

Presvedčte sa touto ukážkou:

Viera Kavalecová, II. A

Bola už tma, večera na stole, a Anny nikde. Nebolo ju vidno, ako sa ponáhľa zadychčaná po drevenom moste alebo hore Alejou milencov a ľutuje, že zanedbala svoje povinnosti. Marilla umyla riad a s vážnou tvárou uložila všetko hneď na miesto. Potom potrebovala sviečku, lebo chcela zísť do pivnice. Vyšla po ňu hore do podkrovnej izby, lebo obyčajne stála na Anninom stole. Zažala ju, a keď sa obzrela, zočila na posteli Annu, ako leží s tvárou zaborenou do podhlavnice.

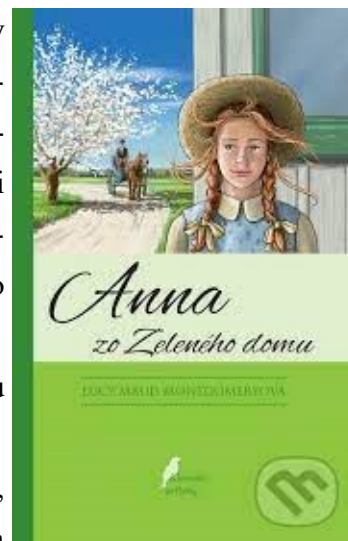
„Preboha!“ zvolala Marilla prekvapená. „Čože si zaspala, Anna?“

„Nie,“ znela tlmená odpoveď.

„Vari si chorá?“ spýtala sa Marilla naľakaná. Anna sa hlbšie zaborila do podhlavnice, akoby sa navždy chcela vyhnúť ľudským zrakom.

„Nie. Prosím vás, Marilla, choďte preč a nedívajte sa na mňa. Klesla som do priepasti najhlbšieho zármutku a nezáleží mi už na tom, kto bude prvý v triede alebo kto napíše najlepšiu slohovú úlohu, alebo kto bude spievať v zbore nedeľnej školy. Tieto maličkosti sú mi teraz už ľahostajné, lebo pochybujem, že niekam budem môcť ešte ísť. Moja kariéra sa skončila. Prosím vás, Marilla, choďte preč a nedívajte sa na mňa.“ „Počul to kedy svet?!“ zvolala Marilla. „Anna Shirleyová, čo je ti? Čo si vyparatila? Vstaň naskutku a povedz mi pravdu. Tak čo, von s tým!“ Zúfalá Anna poslúchla a zošmykla sa z postele.

„Pozrite na moje vlasy,“ povedala šeptom.

„Svet je plátnom pre vašu predstavivosť.“
Henry David Thoreau

Svoje výtvarné nadanie nám predstavuje Sofia Mikulášková z I. A

